

Narození Panny Marie

Úvod:

Tento svátek Panny Marie zasluhuje mimořádnou oslavu, neboť ona byla od samého počátku svého života požehnaná a milostiplná, a to pro své budoucí mateřství, které je počátkem naší spásy.

Mariánské svátky oslavujme nikoli hlučně, ale duchovně. Postem a modlitbou vytvářejme již předem kytice, ze kterých by se mohla radovat naše nebeská Matka, a které by mohla nabídnout Nejsvětější Trojici a vyprosit nám za ně milosti, abychom měli podíl na její oslavě.

Promluva:

Bratři a sestry, svatý Pavel nám v 1. čtení listu Římanům připomíná, že ty, které Bůh napřed vyhlédl, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna Ježíše Krista. Tato slova patří v první řadě o Panně Marii, kterou si Bůh od věčnosti vyvolil za pozemskou matku vtěleného Syna Božího a připravil ji, aby byla ve shodě s obrazem jeho syna, tzn., aby byla počatá bez poskvrny dědičného hříchu, aby se narodila svatá, a která během svého pozemského života neměla ani osobní hřích. Takže v první řadě o Panně Marii, jejíž narození dnes slavíme, patří Pavlova slova, že ty, které Bůh předurčil, také povolal, pak ospravedlnil a nakonec přivedl do nebeské slávy, jak si to u Panny Marie připomínáme každý rok 15. srpna. Ale vraťme se k dnešnímu svátku narození Panny Marie. V mluvě našich předků každé narození dítěte byla radostná událost. Liturgie dnešního svátku nás také hned ve vstupní antifoně vybízí: „Radujme se z narození Panny Marie, neboť z ní vzešlo slunce spravedlnosti, Kristus, náš Bůh.“ Stalo se to, „když přišla plnost času“. Co je to ta plnost času? To už lidstvo dorostlo k lepšímu pochopení Boha. Pochopili, že Bůh je jen jeden a odmítli mnohobožství. Pochopili, že je Stvořitelem všehomíra a obdivovali ho. Pochopili, že je Soudcem, a báli se ho.

Bylo načase, aby pochopili i to, že Bůh je jejich Otcem a zamilovali si ho. A to zjevení Boží lásky přichází po špičkách. Kdesi se rodí děvčátko Miriam. Rodiče už jsou starší, je světlem jejich stáří. Dávají jí pečlivou výchovu domácím. Dávají jí nejlepší vzdělání v chrámové škole v Jeruzalémě. Pak ji chtějí dobře provdat, aby naplnila svůj život ženy tím nejvyšším - mateřstvím.

A dívenka, co se dnes narodila, je nejen světlem a radostí svých rodičů, je světlem všech generací křesťanů.

Už před šestnácti stoletími napsal Řehoř Nyssenský verše, které nám dodnes zobrazují krásu Panny Marie:

„Jemně krásná. Žije v ústraní.
Plachostí i něhou podobá se lani.
Nenápadná. Skromně chová se.
Vděčně přijímá vše, co den jí přinese.
Starosti o příští chvíle nestlačují téměř.
Je volná. Lehce jen dotýká se země.
Bohatství duše z očí se jí dívá.
Bohu vděk a lásku bytostí svou zpívá.“

I přes dálku staletí jsou tyto verše svědectvím o něžné lásce křesťanů prvních století k Panně Marii, o tom jak líbeznou si ji představovali.

A když už jsem načal téma o Marii očima básníka – i český básník naší generace jí před svátkem Nanebevzetí vkládá do úst slova:

„Proti přitažlivosti zemské do výše volím pád.“

A do třetice si k dnešní sváteční meditaci zpřítomněme verše francouzského básníka Michela Quoista, které citlivě přeložil Václav Renč. Je to nejlíbeznější kázání k svátku Nanebevzetí Panny Marie, co znám:

„To nejkrásnější, co jsem vymyslel, praví Ježíš, je má Matka.
Chyběla mi maminka, a tak jsem si ji stvořil.
Stvořil jsem si matku dřív, než ona utvořila mne. Bylo to tak jistější.
Nyní jsem opravdu člověk, jako všichni lidé.
Nemám vám co závidět, neboť i já mám maminku. Skutečnou.
To mi chybělo.
Má matka se jmenuje Maria.
Její duše je čistá a plná milosti.
V jejím těle sídlí takový jas, že na zemi jsem se na ni nemohl vynadívát, doposlouchat se jí, doobdivovat.
Krásná je má Matka.
Tak krásná, že i když jsem opustil nádheru nebes, u ní jsem se cítil dobře, u ní jsem byl doma.
Vím – vždyť jsem Boží syn – co je to být nesen anděly, ale maminčině náručí se to nevyrovná, věřte mi.
Od chvíle, co jsem znovu vystoupil k Otci, chyběla mi.

A já jsem chyběl jí.
Proto přišla za mnou. S celou svou duší. S celým svým tělem.
Nemohl jsem jinak. Muselo to tak být. Bylo to tak správné.
Prsty, které se dotýkaly Syna Božího, nemohly znehybnět.
Oči, které hleděly na Syna Božího, nemohly oslepnout.
Rty, které mne líbaly, nemohly se rozpadnout.
A mimo to, udělal jsem to i pro vás, lidi, své bratry.
Abyste měli také maminku v nebesích. Skutečnou.
S tělem a duší. Mou maminku.
Ona je se mnou od okamžiku své smrti.
Využívejte toho tedy, lidští bratří!
V nebesích máte Matku, která vás sleduje svýma očima.
V nebesích máte Matku, která vás miluje zplna srdce.
Mělo by vás napadnout, že já své mamince nemohu nic odmítnout.
Je to má maminka. S tělem i s duší.
Jeden s druhým jsme navěky spolu. Matka a Syn.
Navěky: Matka a Syn.“

Dnes má tedy Panna Maria, naše nebeská matka Maria, narozeniny. Za jejího života ji sotva kdo k narozeninám blahopřál, nebylo to tehdy zvykem. Pozdravme ji ze srdce. Pobuďme chvíli s ní, dívejme se na ni zblízka, abychom se s básníkem zamilovali do její duchovní krásy. Abychom se rádi učili jejím ctnostem.